

The book cover features a vibrant red background with a detailed black and gold floral pattern. The pattern includes large, stylized flowers and leaves, with intricate line work and stippling for shading. A central gold rectangular box contains the title and author's name in white text.

Irwin Shaw

LÁSKA
V TEMNÉ
ULICI

PROSTOR

Edice Pozdní sběr přináší v nových, nebo revidovaných překladech díla cizojazyčných autorů, se kterými se český čtenář mohl setkat v průběhu dvacátého století. Díla, dnes možná pozapomenutá anebo zapadlá, která však na vinici času dozrála a prokázala svou trvalou hodnotu.

Svazek 6

Irwin Shaw
Láska v temné ulici

PROSTOR

Irwin Shaw

LÁSKA V TEMNÉ ULICI

přeložila Heda Kovályová

PROSTOR | PRAHA | 2018

Love on a Dark Street
Copyright © 1965 by Irwin Shaw
All Rights Reserved

Czech edition © PROSTOR, 2018
Translation © Heda Kovályová, 1970

ISBN 9788072603886

MUŽ, KTERÝ SE OŽENIL S FRANCOUZKOU

Postupně tomu zvyku nadobro propadl. Teď už se z toho stal pravidelný večerní obřad. Jen co nasedl na hlavním nádraží do vlaku, který ho odvážel po práci domů, ihned otevřel francouzské noviny. Nečetlo se mu snadno, protože se učil francouzsky, teprve co se vrátil z Evropy, jen o něco déle než rok. Poslední dobou už pročítal skoro celé noviny, zprávy o nehodách a zločinech na druhé stránce, politický komentář, divadelní referát, dokonce i co nového ve sportu. Ale ze všeho nejdřív si vždycky vyhledal zprávy o atentátech a plastických trhavinách, o vraždění, o pumových útocích a masakrech, jež páchala v Alžírsku a po celé Francii Tajná armáda vzbouřenců proti vládě generála de Gaulla.

Všude hledal jisté jméno a víc jak rok po něm pátral marně. Až konečně jednoho deštivého jarního večera, právě když přečpaný vlak, plný zajatců předměstských čtvrtí, vyjížděl z nádraží, se pojednou objevilo. V Paříži vybuchlo té noci jedenáct pum, stálo v novinách. Bylo zdemolováno jedno knihkupectví, lékárna, byty dvou úředníků, obydlí jistého novináře. Novinář byl zraněn na hlavě, ale, jak se říká ve Francii, dny jeho života nebyly ještě sečteny.

Beauchurch položil noviny pod sedadlo. Tentokrát je s sebou domů nevezme.

Seděl a zíral z okna, které teď zaplavily proudy deště,

když vlak vyjel z tunelu a řítil se po Park avenue. Nedopadlo to všechno docela přesně podle očekávání, ale moc nescházelo, moc nescházelo. A jak se díval z okna, celý rok se rozplynul a čínžáky a deštěm zmáčené newyorské střechy se proměnily v odpolední ulice Paříže.

Vešel do trafiky a tak dlouho posunkoval a ukazoval, až dostal doutník, jaký si přál. Toho odpoledne to byl už druhý doutník. Doma kouřil doutníky vždycky až po večeri, ale teď má dovolenou, byl na výtečném obědě se dvěma starými přáteli a kolem dokola byla Paříž, živá, neznámá a zábavná, a ten druhý doutník v něm umocnil pocit přepychu a dobré pohody. Zapálil si jej a pomalu se loudal přepychovou ulicí, obdivoval výkladní skříně, vzhled žen a poslední paprsky podzimního slunce, které osvětlovaly Napoleonovu sochu na špici vysokého zeleného sloupu. Podíval se do výkladu proslulého klenotníka a málem se rozhodl, že se plácne přes kapsu a koupí ženě brož. Vstoupil dovnitř, zeptal se na cenu, a když zase vyšel ven, vrtěl užasle hlavou. Kousek dál se zastavil v knihkupectví a koupil jí velikou, krásně vypravenou knihu barevných reprodukcí obrazů Pařížské školy. Byla to drahá kniha, ale proti té broži mu připadala za babku.

Ginette si stejně na šperky nepotrpí. Ještě štěstí. Protože až do letošního roku, kdy se Beauchurch stal spolujednatel advokátní kanceláře, v níž od promoce pracoval, se museli s Ginette dost uskrovnovat. Děti a daně a nový dům poblíž Stamfordu, to všechno stálo tolik, že jim na brilantové brože nezbyvalo. A vůbec, řekl si Beauchurch, Ginette je tak krásná a elegantní,

že brilianty ani nepotřebuje. Musel se sám usmát, jak mazaně a lichotivě se vytáčí.

A vtom, jen půl domovního bloku od hotelu, ji uviděl. Šla asi dvacet metrů vepředu a dělilo je dost lidí, ale přesto mu ihned padla do oka její zářivá, pěkně učesaná hlava a přímé, ukázněné držení těla při chůzi. Ale nebyla sama. Šel s ní muž v plášti do deště a v měkkém zeleném tyroláčku, a jak pozvolna kráčeli k hotelu na rohu rue de Rivoli, Ginette se ho držela za paži. Hovořili vážně, Ginette s tváří obrácenou k muži, který jí razil cestu mezi chodci, a chvílemi se zastavovali, jako kdyby je vážnost rozhovoru zadržovala.

Když se na ně Beauchurch díval, cítil, jak jeho dobrá pohoda, radost z přepychu a vědomí, že je poprvé v životě v tomto městě, náhle opadáva. Jeho žena byla tak očividně zaujata tím chlapíkem v pršáku, sledovala ho tak napjatě, účastně a důvěrně, že zřejmě vůbec nevnímala, co se děje kolem ní, a Beauchurch měl dojem, že kdyby k ní teď popošel a postavil se jí do cesty, trvalo by hezkou chvíli, než by ho poznala. Při pohledu na vlastní ženu, po téměř třináctiletém manželství tak mocně spjatou s cizím člověkem na ulici cizího města, připadal si Beauchurch ztracený a vyřazený a na okamžik mu blesklo hlavou, že by ho mohla jednoho krásného dne i opustit.

Schválně se zastavil a zadíval se do výkladní skříně, aby se zbavil pohledu na tu dvojici. Jeho odraz ve skle byl pevný, jasný, uklidňující obraz muže kolem pětaticítky, docela pohledného, kypícího zdravím, úsměv vyrytý v koutcích úst. Byla to podoba muže, který zřejmě není ani vrtošivý, ani nepropadá neurotickým představám, muže, na něhož je spolehnutí, že v kritických

situacích bude jednat inteligentně a energicky, že se nedá vehnat do ukvapených závěrů ani že nepropadne bezdůvodným obavám.

Zatímco zíral do té výkladní skříně, usilovně se snažil objasnit pravděpodobný význam toho, co viděl. Žena mu řekla, že půjde na oběd s matkou. Jelikož Beauchurch s tou starou dámou, která uměla anglicky zrovna tak málo jako on francouzsky, už několikrát večeřel, měl za to, že dostal všem povinností pohostinsky vystupujícího zetě, a omluvil se, aby mohl poobědvat se svými přáteli. Teď však jsou čtyři hodiny pryč. Oběd musel dávno skončit – i tady v Paříži. I když se Ginette sešla s matkou, muselo jí od té doby zbýt dost času na jiné schůzky. Ginette vyrostla v Paříži; od té doby, co se vzali, byla ve Francii dvakrát sama a ten muž v plášti do deště mohl být jedním ze stovky jejích někdejších přátel nebo známých a mohla ho náhodou potkat někde na ulici. Ale vzpomínka na to, jak Ginette a ten muž v pršáku vypadali, když je zahlédl dvacet kroků před sebou, vyloučila jakoukoli náhodu a způsobila, že slova „přítel“ nebo „známý“ vyzněla nevhodně a falešně.

Naproti tomu za těch třináct let manželství Ginette nikdy neprojevila ani sebeslabší náznak zájmu o jiné muže, a když byla naposledy v Paříži na návštěvě u matky, vrátila se o dva týdny dříve, protože, jak sama tvrdila, nemohla už snést odloučení od Beauchurche a od dětí. A při této poslední návštěvě, která trvala téměř tři týdny, byli manželé den co den skoro ustavičně spolu, až na ty nezachytitelné hodiny, kdy ženy mizívají u kadeřníka a v krejčovských salonech.

A ještě jednu věc je třeba uvážit – kdyby měla co

skrývat, proč by se procházela kousek od hotelu, kde může každou chvíli potkat svého muže? Ledaže vůbec nemá zájem něco skrývat, ledaže chce záměrně vyprovokovat... vyprovokovat – co? *Vyprovokovat...*

Strnul před tou výkladní skříní jako zkamenělý, nepohnul se ani o vlas, ani prst nepokrčil. Takhle na povel znehybnět se naučil už hodně dávno a opakoval to vždycky, když se mu chtělo vybuchnout, udělat něco ukvapeného, popustit uzdu hněvu nebo netrpělivosti. Jako mladík býval zbrklý a prchlivý. Vyhodili ho ze dvou základních a jedné střední školy. Vojenskému soudu ušel pouze díky neočekávané blahovůli majora, kterého předtím hrubě urazil. Býval popudlivý, zaslepený rváč, nadělal si spoustu nepřátel, byl nesnášenlivý, někdy až hrubý k mužům i k ženám. Ale změnil se, i když jen pomalu a bolestně; byl natolik inteligentní, aby pochopil, že se ocitl na pokraji zkázy. Nebo lépe řečeno, změnil se napovrch, zvládl své chování. Věděl, jaký chce být, jaký musí být, má-li dosáhnout cílů, které si vytkl. Měl už od raného mládí zcela jasnou představu, jaké cíle to jsou. Zahrnovaly finanční jistotu, pověst bezúhonného a pracovitého člověka, manželství založené na lásce a čestném jednání, pěkné děti a později politickou moc a vysoké postavení ve federálním soudnictví. Uvědomoval si, že tohle všechno by mu uniklo, kdyby se za všech okolností pevně neovládal. Přinutil se jednat pomalu, potlačovat svou prchlivost, ukazoval se světu jako vzor klidného, vyrovnaného, uvážlivého muže. Dokonce i před Ginette dokázal zachovat tuto představu téměř neporušenou. Stálo ho to hodně, ale až dosud se mu to vyplatilo. Věděl, že v hloubi srdce je dosud divoký a zbrklý, jen vybuchnout, že je

schopen nadobro zničit sám sebe pro ukojení chvilkového hněvu, chvilkové tužby. Jeho rozvážné pohyby, klidná mluva, umělé ovzduší nepřístupnosti, jímž se obklopil, to všechno byly prostředky vypočítané pro sebezáchovu. Navenek působil jako dokonale usedlý člověk, měl však pocit, že je v neustálém nebezpečí. Zdánlivě tak rozšafný a vyrovnaný, sváděl v nitru den co den bitvu s nepřičetným vztekem a žil v ustavičné hrůze z toho, že jednoho krásného dne ta užitečná maska obdivuhodného klidu, pod níž skrýval svou vnitřní rozháranost, praskne a odpadne.

Vyprovokovat, vyprovokovat...

Beauchurch pokrčil rameny. Ještě jednou se podíval do výkladní skříně na svůj mohutný, rozvážný, švihácký obraz a pak zamířil k hotelu. Ginette a toho muže teď už nebylo vidět. Beauchurch rychle přeběhl několik metrů ke vchodu, odhodil nedokouřený doutník a vešel.

Ginette stála s mužem v pršáku u recepčního pultu ve vestibulu. Muž smekl klobouk a pomalu jím otáčel v rukou. Když se Beauchurch přiblížil, zaslechl, jak se Ginette ptá vrátného: „Est-ce que monsieur Beauchurch est rentré?“, což byla jedna z mála francouzských vět, jímž Beauchurch rozuměl.

„Bonjour, madame,“ řekl Beauchurch s úsměvem, dávaje si záležet, aby se tvářil jakoby nic. „Čím vám mohu posloužit?“

Ginette se otočila. „Henry,“ řekla, „doufala jsem, že už tu budeš.“ Políbila ho na tvář. Beauchurchovi připadala strnulá a nesvá. „Chci, aby ses seznámil s mým přítelem. Claude Mestre – můj manžel.“

Beauchurch stiskl muži ruku. Ten prchavý dotek

v něm zanechal suchý a nervózní dojem. Mestre byl vyčouhlý a hubený, měl vysoké klenuté čelo, hladké kaštanové vlasy a šedé a ustarané, hluboko vsazené oči a dlouhý rovný nos. Byl to pohledný chlapík, ale obličej měl bledý a vypadal unaveně, jako kdyby byl přepracován. Když se zdravil s Beauchurchem, zdvořile se usmál, ale v tom úsměvu byla skryta jakási nerosrozumitelná prosba.

„Nechceš už nikam jít, Henry?“ zeptala se Ginette. „Můžeme se někde posadit a dát si něco k pití, co říkáš?“

„Ale ovšem,“ řekl Beauchurch.

„Nechci vám zkazit odpoledne,“ řekl Mestre. Měl silný cizí přízvuk, mluvil však pomalu a jasně, vyslovoval svědomitě každou slabiku. „Máte v Paříži tak málo času.“

„Do večere nemáme nic na práci,“ řekl Beauchurch. „Moc rád bych si něco vypil.“

Šli k baru dlouhou halou, kde staré dámy popíjely čaj. Bar, ohromný, tmavý a téměř prázdný, se honosil zašlým pozlátkem a mahagonovou nádherou paláce z devatenáctého století. Když procházeli dveřmi, které jim Mestre otevřel, Ginette stiskla Beauchurchovi paži. V její těsné blízkosti ovanula Beauchurche silná, příjemná vůně jejího parfému.

„Jak se vede mamince?“ zeptal se Beauchurch, když přecházeli místností k vysokým oknům, z nichž bylo vidět na Tuilerie.

„Skvěle,“ řekla Ginette, „mrzelo ji, žes nemohl přijít na oběd.“

„Řekni jí, že přijdu příště,“ řekl Beauchurch. Dali pláště číšníkovi a posadili se. Beauchurch dal číšníkovi

i balíček s knihou reprodukcí, ale neřekl Ginette, co v něm je.

„Tehle bar vypadá hrozně ponuře, vidíte,“ řekl Mestre a rozhlédl se kolem sebe. „Sem by mohla chodit na skleničku strašidla.“

„Řekl bych, že někdy kolem roku 1897 tu muselo být náramně živo,“ řekl Beauchurch.

Číšník přišel a všichni si objednali whisky a Beauchurch zase ucítil Ginettinu voňavku, když se k němu přiklonila, aby jí zapálil cigaretu. Zahlédl, anebo se mu aspoň zdálo, že zahlédl na Mestrově tváři pát-ravý výraz, jako kdyby se Francouz snažil odhadnout vzájemný vztah manželů, kteří seděli u stolu proti němu, podle toho, jak se k sobě na okamžik přiblížili nad plaménkem zapalovače.

U baru stáli dva mohutní Američané a jejich hluboké hlasy burácely místností jako zvuková kulisa; jen tu a tam se znenadání přenesla přes holé stolky srozumitelná věta. „... problém je s tou belgickou delegací,“ říkal právě jeden z nich. „Jsou hrozně nevrlí a podezíraví. Chápu úplně proč, ale...“ a pak se hlas zase proměnil v nesrozumitelné mumlání.

„Claude je novinář,“ řekla Ginette hlasem hostitelky, která seznamuje své hosty na večírku. „Je jedním z nejvýznamnějších žurnalistů ve Francii. Tak jsem ho taky našla. Uviděla jsem jeho jméno v novinách.“

„Blahopřeju,“ řekl Beauchurch. „Totiž k tomu, že jste novinář. Zamlada jsem taky jako všichni Američané toužil dostat se k novinám. Ale nikde o mne nestáli.“ Uviděla jeho jméno v novinách, pomyslel si. Tak jsem měl přece pravdu. Zavolala mu. Nebylo to žádné náhodné setkání na ulici.

Mestre pokrčil rameny. „Snad bych spíš já měl blahopřát vám,“ řekl, „k tomu, že jste to místo nedostal. Jsou chvíle, kdy pokládám člověka, který mi obstaral mé první místo u novin, za svého nejhoršího nepřítele.“ Jeho hlas zněl unaveně a rozčarovaně. „Například – já bych nikdy nemohl kupovat své ženě rozkošné šaty, jako má Ginette, nebo si na podzim vyrazit na šest týdnů na cestu po Evropě, tak jako vy...“

To jsou ale od toho chlapa zatraceně závistivé, protivné řeči, pomyslel si Beauchurch. „Tak vy jste ženatý,“ poznamenal.

„Na věčné časy,“ potvrdil Mestre.

„Má čtyři děti,“ dodala Ginette. Trochu moc pohotově, řekl si v duchu Beauchurch.

„Je to můj osobní přínos k vyrovnání demografického schodku, který Francii zbyl jako dědictví po Napoleonovi.“ Mestre se při těch slovech ironicky usmíval.

„Vidělas jeho děti?“ zeptal se Beauchurch Ginette.

„Ne,“ řekla. Nic víc.

Přišel číšník a naservíroval jim pití. Mestre pozdvihl sklenku. „Na váš šťastný pobyt v této šťastné zemi,“ řekl, pořád ještě s ostnem ironie v hlase. „A na brzký návrat.“

Napili se. Nastalo rozpačité ticho.

„Jaký je váš obor?“ zeptal se Beauchurch, jen aby překlenul mlčení. „Totiž, rád bych věděl, jestli se zabýváte výlučně nějakou určitou oblastí?“

„Válka a politika,“ řekl Mestre. „Líp už jsem si to nemohl vybrat.“

„S tím musíte mít plné ruce práce, to si dovedu představit,“ řekl Beauchurch.

„Ano. Na světě je pořád tolik bláznů a lumpů, že si člověk nemůže dopřát oddechu,“ řekl Mestre.

„Co myslíte, jak to dopadne ve Francii?“ zeptal se Beauchurch, věrný svému rozhodnutí, že se bude chovat zdvořile a hovořit tak dlouho, dokud nepřijde na to, proč ho Ginette vlastně chtěla s tímhle člověkem seznámit.

„Co myslíte, jak to tedy dopadne?“ opakoval Mestre. „Tahle otázka slouží poslední dobou ve Francii jako pozdrav. Prakticky už nahradila ‚Bonjour‘ a ‚Comment ça va?‘“ Znovu pokrčil rameny. „Čekají nás velké nesnáze.“

„Nesnáze budou všude,“ řekl Beauchurch. „V Americe taky.“

„Myslíte, že Americe hrozí násilí, politické vraždy a občanská válka?“ Mestre na něho upřel chladný, ironický pohled.

„Ne,“ řekl Beauchurch. „A vy myslíte, že tohle všechno nastane tady?“

„Do jisté míry to už nastalo,“ řekl Mestre.

„A domníváte se, že se to bude opakovat?“ zeptal se Beauchurch.

„Pravděpodobně ano,“ odpověděl Mestre. „Ale v horší formě.“

„A brzy?“

„Dřív nebo později,“ řekl Mestre.

„To je moc pesimistický názor,“ podotkl Beauchurch.

„Všichni Francouzi jsou pesimisté,“ řekl Mestre. „Jestli se tu zdržíte déle, přijdete na to sám.“

„A když k tomu všemu dojde, kdo podle vašeho názoru zvítězí?“ zeptal se Beauchurch.

„Ty nejhorší živly,“ odvětil Mestre. „Snad ne natrvalo,

ale načas jistě. Svízel je, že se tím obdobím budeme muset nějak prokousat. A nebude to nic příjemného.“

„Henry,“ řekla Ginette, „snad bych ti měla vysvětlit, jak to s Claudem vlastně vypadá.“ Celou tu dobu Mestra pozorně poslouchala, když promluvil, ani z něho oči nespustila. „Claude pracuje pro liberální noviny a vláda je už několikrát zkonfiskovala kvůli článkům, které napsal o Alžírsku.“

„Začíná to vypadat tak, že když noviny otisknou můj článek a nejsou zabaveny, zpytuju svědomí, zda jsem se nedopustil nějaké zbabělosti,“ prohlásil Mestre.

Lituje se a zároveň je na sebe pyšný, myslel si Beauchurch. Čím víc ten člověk mluvil, tím méně se mu zamlouval.

„Jde ještě o něco jiného, Henry,“ řekla Ginette. Obrátila se k Mestrovì. „Nemáš nic proti tomu, abych mu to řekla, Claude?“

„Jestli myslíš, že ho to bude zajímat,“ pokrčil Claude rameny. „Američané obvykle neberou tyhle věci příliš vážně.“

„Já jsem náramně vážný Američan,“ řekl Beauchurch, poprvé trochu podrážděně. „Čtu skoro každý týden nedělní přílohu *Time*.“

„Vysmíváte se mi,“ řekl Mestre. „Nemám vám to za zlé. Je to má vina.“ Roztržitě se rozhlédl. „Nemohli bychom dostat ještě něco k pití?“

Beauchurch kývl na číšníka a opsal rukou kruh nad stolem, aby mu naznačil, že má donést ještě jednu toféž. „Oč tedy ještě jde, Ginette,“ zeptal se a dával si dobrý pozor, aby mu nebylo na hlase znát, jak je rozmrzelý.

„O jisté dopisy a telefonické hovory,“ odpověděla Ginette.

„O jaké dopisy a telefonické hovory?“

„Vyhrožují mi, že mě zabijí,“ řekl Mestre zlehka. „Dopisy jsou obvykle adresovány mně. Telefony však bere žena. A samosebou, protože je žena, rozčiluje ji to. Zvláště když v některých obdobích mívá takových rozhovorů pět šest denně.“

„Kdo ty dopisy píše?“ zeptal se Beauchurch. Byl by rád věřil, že ten člověk lže, Mestrova slova však teď vyzněla tak přesvědčivě, že o jejich pravdivosti nemohl pochybovat. „A co je to za lidi, co vám volají?“

Mestre pokrčil rameny: „Kdo ví? Blázni, obstarožní vdovy, různí vtipálci, důstojníci ve výslužbě, vrazi... Nikdy se samozřejmě nepodepíšou. Není to nic převratného. Anonymní dopisy hrály ve francouzské literatuře odjakživa významnou roli.“

„Domníváte se, že to myslí vážně?“ zeptal se Beauchurch.

„Někdy ano.“ Mestre vzhledl k číšníkovi, který přinášel sklenice, a promluvil, teprve když číšník zase odešel. „Když jsem unavený nebo sklíčený nebo když přší, věřím, že to myslí vážně. Ale jisté je, že někteří rozhodně nežertují.“

„Co proti tomu podnikáte?“

„Nic,“ odpověděl Mestre překvapeně. „Co bych mohl dělat?“

„Především byste se mohl obrátit na policii,“ řekl Beauchurch.

„V Americe by s tím člověk samozřejmě šel na policii, ale tady...“ Mestre se ušklíbl a zhluboka se napil. „Já zrovna teď s policií moc dobře nevycházím. Naopak, jsem přesvědčen, že mi otvírají poštu, občas mě sledují a odposlouchávají mi telefony.“

„To je ale hanebnost,“ řekl Beauchurch.

„Tvůj muž se mi ohromně zamlouvá,“ řekl Mestre Ginette zlehka, téměř žertem. „Pokládá tyhle věci za hanebnost. Pravý Američan.“

„My jsme si něco podobného zažili v Americe taky,“ obhajoval Beauchurch úroveň zkaženosti své rodné země. „A ani to není tak dávno.“

„Já vím, já vím,“ řekl Mestre. „Nerad bych vzbudil dojem, že pokládám Ameriku za pohádkovou zemi, zcela nedotčenou specifickými chorobami naší doby. Ale přesto, jak říkám, v Americe by člověk šel na policii...“

„Myslíte si opravdu, že se někdo pokusí vás zabít?“ zeptal se Beauchurch. Mimoděk mu prolétlo hlavou: Jak k tomu přijdu, abych si kazil dovolenou řečmi o takových věcech?

„Hned teď snad ne,“ odvětil Mestre klidně, jako kdyby s rozvahou a nestranně zkoumal abstraktní problém, k němuž nemá žádný osobní vztah. „Ale jakmile ty nepokoje začnou, skoro určitě dojde i na to.“

„A jak to podle vašeho mínění začne?“ Po několika týdnech bezstarostného pobytu v tomto pokojném, oslňivém městě s přeplněnými obchody, v ovzduší pilné práce a nesčetných zábav se zdálo neuvěřitelné, že by tu mohlo vbrzku zavládnout násilí a krveprolití.

„Jak to začne?“ opakoval Mestre. Přemítavě zamžoural přes Beauchurchovo rameno do mahagonových hlubin baru, jako kdyby si tam chtěl promítnout obraz budoucnosti, která město očekává. „Víte, já nepatřím k radě hrdinů,“ usmál se zlehka, „a proto se můžu jen dohadovat. Samozřejmě to všechno závisí na generálovi. Na jeho zdraví – fyzickém i politickém. Na jeho schopnostech přežít. Právě teď procházíme obdobím

odkladu. Spiklenci vyčkávají. Vrazi číhají víceméně vskrytu. Ale jestliže generál padne – ať už vinou nějaké chyby, přílišného sebevědomí, staroby, prostě čehokoli – pak můžeme počítat, že nastanou jisté události.“

„Například jaké,“ zeptal se Beauchurch.

„Třeba vzpoura vojsk v Alžíru,“ řekl Mestre, „obsazení letišť, spiknutí v řadách policie, zformování tajně vyzbrojených a vycvičených partyzánských skupin, které se zmocní křesel ve vládě, rozhlasu a televize, zajmou nebo povraždí některé vedoucí politické osobnosti. Jak tomu obvykle bývá. Tyhle věci už nejsou žádným tajemstvím. Problematické je pouze, kdy to vypukne.“

Beauchurch se obrátil k ženě: „Ty tomuhle všemu věříš?“

„Ano,“ řekla.

„Mluví jiní tví přátelé taky takhle?“

„Skoro všichni,“ odpověděla.

„A vy...“ Beauchurch se otočil k Mestroví, téměř jako by ho obviňoval, „co hodláte dělat, jestli k tomu dojde?“

„Nabídnu své služby vládě,“ řekl Mestre. „To jest, jestli se k ní vůbec dostanu, anebo jestli mě do té doby nedá zavřít.“

„Prokristapána,“ řekl Beauchurch, „pěkný osud, být Francouzem.“

„Má to i své výhody,“ řekl Mestre. „Čas od času.“

„No dobrá,“ obrátil se Beauchurch k Ginette. „Vím, oč jde. Jenom nevím, k čemu to všechno je. Proč jsi chtěla, abych to celé slyšel?“

Mestre s Ginette na sebe pohlédli a Beauchurch měl znovu ten prchavý pocit, že ho vyřadili, že se proti němu spikli.